

OLGA ROUČKOVÁ
MONIKA NIKODEMOVÁ

RALLYE

DAKAR

PEKLO NA ZEMI

O splněných snech, zdolávání překážek a vůli vítězit

C PRESS

Rallye Dakar: Peklo na zemi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Olga Roučková, Monika Nikodemová

Rallye Dakar: Peklo na zemi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

OLGA ROUČKOVÁ
MONIKA NIKODEMOVÁ

RALLYE

DAKAR

PEKLO NA ZEMI

O splněných snech, zdolávání překážek a vůli vítězit

Brno, CPress
2019

Obsah

1. Cesta za sny	8	1. etapa: LIMA ▷ PISCO	74
Přesun do Maroka	9	Předstartovní zóna	75
Testování	11	Startujeme	78
A co teprve maratonská etapa!	11	2. etapa: PISCO ▷ PISCO	80
Merzouga Rally mě vyškolila	14	3. etapa: PISCO ▷ SAN JUAN DE MARCONA	88
Kontroly, kontroly, kontroly	22	4. etapa: SAN JUAN DE MARCONA ▷ SAN JUAN DE MARCONA	98
Byl to zážitek	22	Start na pláži	98
2. A je to tady!	24	Noční jízda	99
Mezi nebem a zemí	25	5. etapa: SAN JUAN DE MARCONA ▷ AREQUIPA	112
Zamilovaná slečna	26	Obrazce na planině Nazca	113
Konečně romantika	29	A teď zpátky na Dakar	113
Moje první čtyřkolka	30	Krása peruánského pobřeží	114
Slečna Drsňák	31	Vracíme se do vnitrozemí	114
Expedice Rumunsko	34	Vízová povinnost	115
3. V letadle	36	Ještě není konec	116
Pojedu Dakar	37	Opouštíme Peru a přesouváme se do Bolívie	116
Přeprava čtyřkolky do přístavu Le Havre	37	6. etapa: AREQUIPA ▷ LA PAZ	118
Kontroly, administrace, přejímky	41	Trocha zajímavostí o bájném místě	119
Přistáváme v Limě	46	Od rákosových ostrůvků zpátky na Dakar	124
4. Rallye Dakar	48	Očekávání a realita	124
Setkání se čtyřkolkou	49	Simulace v kyslíkovém stanu:	
Moje první dakarské depo	52	spi nahoře – trénuj dole	125
Poslední technická kontrola	59	Zúčtování	128
Prolog	65	Bolivijská tradice	128
Jednotlivé etapy	65		

Den volna	130	12. etapa: CHILECITO ▷ SAN JUAN	184
Označování gum do maratonské etapy	136	Masakr závěrečných etap	184
La Paz je nádherné	136	Ubjíjející a dlouhé	184
7. etapa: LA PAZ ▷ UYUNI	138	Catamarca – Fiambalá	185
Maratonská etapa	138	13. etapa: SAN JUAN ▷ CÓRDOBA	186
Orientace v terénu	139	Splněný sen na dosah	186
Vojenská základna	139	14. etapa: CÓRDOBA ▷ CÓRDOBA	188
Klasická údržba	144	Slzy a očekávání	188
8. etapa: UYUNI ▷ TUPIZA	146	Start naruby	188
Jako ve vojenském filmu	146	A je to, můj první dakarský cíl!	192
Rozhovor pro Eurosport	150	5. Mediální kolotoč	200
Obrovská životní zkušenost	150	Rampa NEBUDE!	201
Noční přesun	150	Mediální blázinec před Dakarem i po něm	203
9. etapa: TUPIZA ▷ SALTA	156	Olga Roučková	207
9. etapa zrušena!	156		
Ještě jednou noční přesun	156		
Odpočinkové odpoledne	160		
10. etapa: SALTA ▷ BELÉN	166		
Bloudivá etapa...	166		
... a etapa pádů	166		
Rychlá auta... a blížila se noc	167		
11. etapa: BELÉN ▷ CHILECITO	174		
Etapa plná překvapení	174		
Taková večerní jízda	175		
Přejezd do San Juanu	178		
Maratonský bivak	178		

◀
*I ateliérové focení
patří k životu
závodnice.*

Už od malička jsem sledovala nejnáročnější závod planety – Rallye Dakar. Inspirovaly mě kariéry úspěšných světových rallye závodnic, které se nebály do tohoto dobrodružství jít. Na své čtyřkolce jsem za ta léta dosáhla všeho, čeho jsem mohla – stala jsem se mistryní ČR, Německa, mistryní Evropy. Dakar pro mě byl vyústěním mé závodní kariéry. I splnění dětského snu.

Na Dakaru 2018 jsem dojela na 26. místě mezi quady a na 3. místě mezi ženami (jezdí se moto a quad dohromady). Tento závod mi převrátil profesní život naruby. Dakar je prostě Dakar, je to legenda a pro každého účastníka zážitek na celý život. Dakar 2018 odstartoval nejúspěšnější rok na čtyřkolce v celé mé kariéře. Zopakovat medailovou pozici na Dakaru a na mistrovství Evropy už se mi asi nepovede. Tak jsem začala o své kariéře rallye závodnice uvažovat trochu jinak, s větším nadhledem a odhodlala jsem se ke kroku, který jsem měla v hlavě už pár let. Přesedlala jsem na SidexSide.

A tak nyní držím volant na Dakaru v kategorii SidexSide. Proč ta změna? Do kamionu bych si asi hned sednout nemohla, ale SidexSide mi přišlo jako změna, kterou jsem mohla zvládnout se svými přáteli, partnery a týmem. Na Dakaru 2019 jsem s naším Can-Am Maverickem X RS dojela do cíle i v této kategorii, a to na 20. místě.

Účast na Dakaru není jednoduchá. V první řadě musíte mít stroj, který odpovídá přísným homologačním pravidlům. Pak se na Dakar musíte akreditovat. Další a velmi důležitou podmínkou je mít za sebou tým, který se za vás zaručí. A v neposlední řadě potřebujete na Dakar samozřejmě sehnat i nemalé finance. Vzhledem k těmto skutečnostem je postavit se na start velmi složité a ne každému se tento sen splní, a proto také některé závodnice, i z České republiky, závod nedokončí.

Když závodím, musím se stoprocentně soustředit, na nic jiného není čas. Na pocity už vůbec ne. V ten moment jsem jen závodník. Kdybych se nekoncentrovala na sto procent, mohlo by to pro mě mít fatální důsledky.

Ale jakmile sundám helmu, už je ze mě zase princezna, která si potrpí na takové ty klasické věci, jaké holky obvykle rády dělají. Řeším motorkovou módu, zbožňuji pohodlí, byť jen ve stanu, a na každé rallye si ráda najdu trochu času i na dobrou knihu. Závodění miluji. Je mou prací i koníčkem.

Mezi závodníky žádný vzor nemám. Ale mým největším vzorem snad ve všem je má sestřička, které si neskutečně vážím.

Olga Roučková, březen 2019

Cesta za sny

Merzouga Rally pro mne byla velmi důležitá. Je to jeden ze závodů, ze kterého se můžete kvalifikovat na Rallye Dakar, legendární závod v Jižní Americe.

Byl by to první velký krok ke splnění mého snu. Netušila jsem však, že mě kvalifikace vyše na Dakar, který mi kompletně změní život.

Přesun do Maroka

Velmi jsem se těšila a úplně poprvé jsem využila asistenci týmu Moto Racing Group, kterou jsme si domluvili pár měsíců před samotným startem.

Čtyřkolku jsem předala klukům do asistenčního vozu, který jel po vlastní ose přímo na místo určení, vzala jsem si helmu a odletěla do Maroka. Odtud jsem se přesunula do Merzougy, což je malé, asi 800 km vzdálené městečko. Už jenom přesun z letiště do centra závodění by vydal na celou knihu. Nasoukat devět lidí do dvou Dacií, nepřejet opice v opičím parku a nechtít uškrtnit našeho překladatele. I takové příběhy nám závodníkům zpestřují mnohdy hodně náročné závody.

Ve městě Merzouga byl připravený bivak – základna, z níž jsme každý den hvězdicovitě vyjžděli a kde jsme měli kompletní zázemí. Absolvovali jsme celkem šest závodních dní a kromě maratonské etapy jsme se pokaždé vraceli do bivaku.

Prolog Merzouga Rally určoval startovní pozici do další etapy. Provázely ho vysoké teploty atakující hranici 40 °C a nepříjemná nervozita, hlavně nás nováčků. Díky těmto podmínkám nebyl tak jednoduchý, jak by se na první pohled mohlo zdát. O náročnosti krátké rychlostní zkoušky hovoří i fakt, že hned na začátku jsem se zahrabala jako

krtek. A tak jsem se na start první etapy stavěla z posledních pozic. A právě v dalších pěti velmi náročných etapách jsem si ověřovala, kde se nacházejí mé hranice. Později jsem závod nazvala Peklo na zemi.

Nejhorší byly velké teplotní výkyvy: přes den dosahovala rtuť teploměru 40 °C, v noci klesala k 5 °C. K tomu se přidávaly písečné bouře, vítr, neustále se měnící terén, to vše završeno velkým deficitem spánku.

Každý den jsem vstávala ve čtyři hodiny ráno. Držela jsem totiž basu s kluky z týmu, kteří už byli ostřílení a vjžděli na start mezi prvními. Chtěla jsem otestovat, jak moc mi bude spánkový deficit vadit. A kde jinde to nasimulovat než v ostrém

Merzouga Rally: kvalifikace na Rallye Dakar

Tento závod je připravený podle afrických a jihoamerických dálkových soutěží. V roce 2017 se taková soutěž konala v Maroku poosmé. Stává se stále oblíbenější, o čemž svědčí rostoucí počet účastníků. Startovací listina měla v roce 2017 celkem 178 závodníků z 27 různých zemí.

Rallye Dakar: Peklo na zemi

závodním tempu, pod tlakem? Mezi šestou a sedmou jsem už stála na startu a vracela se okolo čtvrté odpoledne, někdy i později. To ale ještě nebyl čas na odpočinek.

Procházela jsem povinným školením pro začátečníky, které pro nás připravili pořadatelé Dakaru. Probírali jsme navigační systém a jak si poradit s vykreslením roadbooku tak, aby nám to co nejvíc usnadnilo orientaci při jízdě. Ale také třeba jak se zachovat po pádu. Po každém

školení jsme se museli jako školáčky zapsat do docházkového systému, takže ošulit školení v žádném případě nešlo. Do postele jsem se doplázila okolo půlnoci, utahaná jako štěně. Následovaly slastné čtyři hodiny spánku. Každé ráno mé tělo protestovalo, a tak musela nastoupit silná vůle.

Kvalifikace na Dakar spočívá v extrémní zátěži organismu a prověření fyzické a psychické odolnosti všech závodníků, nováčků především.

Pokud se vám zdá, že čtyřkolce chybí štít, tak nechybí.

Fotka pořízená po pádu z duny a následné opravě. Prokousnutý ret pomalu natéká.

Testování

Před odjezdem na Merzouga Rally jsem si nastavila jasné cíle, zejména jsem si chtěla všechno možné otestovat. Když pominu vybavení a nastavení čtyřkolky, jednalo se například o zkoušku spodního prádla. Možná to vypadá vtipně a nepodstatně, ale tohle zdánlivě banální oblečení často rozebírá v médiích i Josef Macháček, který Dakar už několikrát vyhrál. Nic nesmí řezat, tahat ani dřít. Ono vás to pak totiž dost rychle doběhne.

Po spodním prádle přišel na řadu test stanu a komplexně celého vybavení na spaní – matrace, spacáku, polštářku i motokrosového oblečení.

A jakou si vzít helmu či boty?

Vůbec jsem netušila, jak bude můj organismus fungovat, když bude vystavován extrémním negativním vnějším vlivům, zejména fyzickému, ale i psychickému stresu. Takže kromě jezdeckého vybavení jsem musela vyzkoušet, jaké potravinové doplňky mi sednou, abych je pak mohla využít na Dakaru. Vezla jsem si s sebou na otestování několik druhů přípravků pro pitný režim, BCAA, Recovery a třeba i banální vitamin C. Bylo třeba také vyzkoušet tyčinky, které se neroztečou při 30 °C a nenadělají paseku v žaludku.

A co teprve maratonská etapa!

Aby toho nebylo málo, součástí celé akce byla maratonská etapa. Dvoudenní závod z nás dostal maximum, a to bez asistenční podpory. Po prvním dni jsme se nevraceli do bivaku, ale přespávali jsme v poušti – bez doprovodného týmu, který by se postaral, pokud by se vyskytly nějaké problémy, třeba technického rázu.

Místo jasného a slunečního večera začala zuřit bouře. Pořadatelům i nám přinesla překerní situaci, a tak nás pořadatelé ve druhé polovině prvního maratonského dne zastavili na tankovacím bodě, kde stály cisterny s palivem. Po hodině a půl, kdy jsme leželi schoulení pod cisternami, padl verdikt, že nás čeká cesta do maratonského bivaku po

silnici. Místo abychom pokračovali dále v písečné bouři, v níž nám pořadatelé nemohli zaručit bezpečnost, protože v takových podmínkách nemohou létat záchranné vrtulníky, stáhli nás po silnici do bivaku. Vítr byl tak silný, že motorkáři cestou seděli vysednutí ze sedel, vypadalo to hodně zvláště. I já jsem měla při přesunu po silnici velké problémy s nápojem větru.

Cestou do maratonského bivaku jsem se zastavila na benzínce pro pití, kde už stála parta motorkářů, a hned: „Ollie, pojd', dáme oběd.“ No, já byla vyjukaná. Jak jako – oběd během závodu? Ne ne, pánové, já radši pojedu tím psím počasím dál. Přece jen to máme ještě kus cesty.

Jeden z nejhezčích pohledů na Rally

Do bivaku přijždím poměrně brzo. Sjíždím po úpatí skal do údolí, kde na mě vykukuje beduínské stanové městečko. Ještě se snažím odeslat zprávu mechaniku Danovi, že já i čtyřkolka jsme ok, ale esemeska ne a ne se odeslat. Aha, tak tady asi budeme kompletně odříznutí od civilizace. A taky že jo.

Týmovní kolegové z Moto Racing Group si mě hned odchyťávají a provádějí mě městečkem. Tady je jídelna, támhle stany, my bydlíme v čísle 203, koupelny jsou vzadu. Jo a Ollie, máte svoje samostatné sprchy, jasný. Tak to je paráda. To je oproti ostatním rally opravdový luxus, protože když už někde nějaké sprchy jsou, tak rozhodně nikdy ne holčičí a klučičí zvlášť.

Bivak vypadal jak vystřižený z filmu Marťan. Idylka, pohoda. Bohužel až do chvíle, než nás v plné síle dostihla bouře. Myslela jsem si, že horší už to nemůže být, ale ona ještě gradovala. Jako bonus nám sebrala stany, které pro nás pořadatelé připravili. Takové malé beduínské stanové městečko, tak akorát pro všechny závodníky. V jednom stanu mohlo na matracích spát až pět jezdců, díky bouři ale nakonec skoro všichni spali v centrálním stanu, kde jsme večeřeli.

Ačkoli pořadatelé do něj naháněli všechny jezdce, naše parta za Moto Racing Group zůstala ve svém stanu, který jako jeden z mála odolával náporu větru. Každý si zabral jednu matraci, svalil se na ni a jako správní rebelové jsme čelili výzvě. Naštěstí jsme vše přežili a ráno nás pozdravila slunečná obloha bez mráčků.

Jaké to je spát na obřím pískovišti s MX brýlemi na očích a šátkem okolo nosu? Cítila jsem se, jako bych strávila celou noc na očištné kúře. Byla jsem sedřená snad úplně všude.

Vydávám se na druhou část maratonské etapy. Přes všechno to utrpení a vysílení se objevují okamžiky, kdy se během závodu bytostně stávám součástí neopakovatelných a úžasných přírodních scenerií.

Ticho, čas se na okamžik zastavuje a já se ocitám v jiné realitě. Ale jen do doby, než mě ohluší řev motoru, znovu se do mě opře vítr, písek mám naprosto všude a za další dunou nevím, co mne čeká. Fata morgana, hurónský řev pouště a já mám pocit, že nastal konec světa. Právě takhle vypadá právě africké závodění.

Merzouga Rally mě vyškolila

Osahala jsem si tady jízdu v dunách, pisty a také zrádný písek feš feš. Ani orientace v terénu se nepodobá jízdě podle klasické GPS, která vás vede chvíli vpravo, pak vlevo, teď kolem té malinkaté duny...

Máme papírový roadbook, na kterém jsou ve třech sloupcích zaznamenané veškeré informace k jízdě. Další přístroje, které nám během cesty pomáhají, jsou tripmastery. Ty ukazují, na kterém kilometru přibližně jsme, o kolik stupňů máme zatočit nebo

Písečná stěna se pomalu řítí k nám. ▲

třeba jakou jedeme rychlostí. Tripmastery si navíc kalibrujeme sami a ručně, žádná satelitní pomoc. Takže když se spleteme, můžeme skončit bůhví kde.

Díky předchozímu přípravnému tréninku v Tunisu, kde jsme během deseti dní najížděli písečné kilometry, jsem se naučila, jak se čtyřkolka chová v písku. Jaké písečné povrchy vůbec existují, co znamená šití dun a taky třeba to, že poušť

neznamená jen písek. Načítat duny už jsem trochu uměla, stejně mě ale vždycky něco překvapilo. „Támhleto blecha na obzoru, to je člověk na duně?“ No vážně zábava. Ještěže jsem měla helmu a brýle, jinak bych svým výrazem vyděsila každého, koho jsem potkala, včetně udivených zvířat.

Měla jsem velký strach. Ale ten strach mne pravděpodobně společně s velkým respektem

První malé dunky

ochránil před nástrahami pouště a bez větších šrámů jsem celý závod dokončila. Občas jsem se sice zahrabala, někdy dokonce i na rovině, ale začínala jsem si být v načítání dun čím dál jistější.

Třetí den, když už jsem si myslela, jak dobře mi to jde, jsem přehlédla hranu duny a spadla z výšky prvního patra. Čtyřkolka na mě. Naštěstí to odnesl „pouze“ prokousnutý ret, lehký otřes mozku a lehce „poraněné“ přístroje.

A tak to bývá: když se taháte s jiným jezdcem o pozici, zbrkle si vyberete předjížděcí místo na hraně duny. Bláhový nápad. Čtyřkolka se mi přehoupla přes hranu duny rychleji, než bych chtěla, já se lekla, chytla za přední brzdu a stroj se vzeplal na přední kola. Pak už si pamatuju jen na kotrmelce, které se zastavily až pod dunou.

Než mi došlo, co všechno se stalo, musela jsem vylézt zpod čtyřkolky, která na mně ležela řídký dolů. Adrenalin mě vybičoval k tomu, abych ji ze sebe shodila a hned obrátila na kola. Musela jsem jednat rychle – z přídavných nádrží na nášlapech mi tekla benzín a já se bála, abych ještě neshořela. Hrůza, co mi lítalo v hlavě za myšlenky, když jsem prohlížela rozbitý přední štít a všechny přístroje potřebné k navigování – roadbook, tripmastery...

Po tomhle svém kaskadérském kousku jsem musela přizpůsobit jízdu tak, abych dojela do cíle etapy. Počasí se začalo kazit a vypadalo to, že přijde pěkná bouře. A taky přišla. Moji mechanici na mě čekali na tankovačce a ze střechy dodávky pozorovali, jak se k nim přibližuje neuvěřitelná písečná stěna prachu vysoká několik set metrů.

Skoro všichni závodníci tankovačkou jen projeli a pokračovali do další etapy, až na pár jezdců, kteří měli nějaké problémy. Mezi ně jsem samozřejmě patřila i já. Do tankovačky jsem doslova vlítla zároveň s tou stěnou písku. Nemělo smysl sundávat si brýle, písek byl všude, viditelnost sotva pár metrů. Připomínalo to děsivé dokumenty o tornádech. Když mě Dan viděl, jak jsem rozbitá a celá od krve, kupodivu na mě ani neřval. Následovala rychlá zdravotní kontrola, jestli mi není nic vážnějšího než prokousnutý ret a hýbající se zuby.

Když čtyřkolka letěla v saltech, dohnala mě a trochu mě přibila k zemi, bohužel se při pádu kompletně vytrhala i GPS, kterou jsem svým freestyle vystoupením ztratila. Kromě jiného tahle GPS zaznamenává polohu, umí rozpoznat pád a o všem pořadatele urychleně informuje. Což znamenalo, že jsem musela u organizátorů zažádat o novou GPS. Dobře jsem věděla, že bez ní do další etapy nemůžu nastoupit.

Každá „zkušenost“ je dobrá. Díky tomu jsem poznala, jak funguje záchranný systém na dakarské rallye.

Pro novou GPS jsem si šla jako havajský bubeník nebo, jak by řekla moje kamarádka, „jako po čerstvě napíchaným botoxu“.

Zatímco jsem absolvovala tohle kolečko, byl závod naštěstí přerušen kvůli bouři, která trvala asi dvě hodiny. Když jsem se vrátila k mechanikům a plynulou havajštinou zažvatlala, že GPS už máme, všechny můj zbrusu nový facelift hrozně pobavil, hlavně tlumočníka. Blbec, a to ho mám ráda – přece jenom se známe čtyři roky a právě on mě naučil číst štít dun.

Danovi se podařilo provizorně opravit držáky roadbooku, abych mohla pokračovat do další etapy. To ještě nevěděl, že se vrátím hodně pozdě.

Útrapy tohoto dne zdaleka nekončily a mně se začalo ozývat pádem rozbolavělé tělo. Teď teprve mi došlo, že to nebyl žádný lehký tukaneček. Bojovala jsem nejen sama se sebou, ale i s navigací. Ten den jsem se několikrát ztratila a do bivaku se vrátila až za tmy. Moji týmoví kolegové z Moto Racing Group – Milan Engel,

Jacopo Cerutti a Tomáš Kubiena – etapou doslova prolftli, takže v cíli byli o několik hodin dřív, a namísto toho, abych je potkala v depu, už byli na hotelu, kde jsme během rally bydleli.

Mechanici makali na strojích, a tak jsem si sedla k Danovi (svému dlouholetému kamarádovi a mechanikovi, který se mnou jezdí na menší rally) a opřená o nohu stanu s ním kecala o tom dnešním zpackaném dni. Dan mi vyprávěl, jak po mém ranním startu bouře zesílila a z depa

Radost v cíli Merzouga Rally. Náš první start na Dakaru je na dosah.

se pomalu, ale jistě stávaly třísky. Kdo měl ruce a nohy, visel na stanech. I tak jich polovinu bouře

odnesla. Naše stany ale jako zázrakem zůstaly celé.

Kontroly, kontroly, kontroly

To vše byla Merzouga Rally. A ještě něco navíc. Kontrol a kontroly. Organizátoři kontrolovali úplně všechno.

Právě Merzouga Rally byla prubířským kamenem, a to nejen z hlediska techniky jízdy, zdolávání dun či nečekaných bouří. Pro závodníka je stejně tak důležité péče o zdraví, tzn. pitný režim a stravování.

Hydratace těla hraje při rally velmi významnou roli. Při ztrátě vody a elektrolytů může dojít třeba i k předčasné únavě, fyzická kapacita se může snížit až na třicet procent! Já jsem sáhla po přípravku Hydratonic od Olympu, který mi

pomáhal s hydratací organismu a celého těla. Ten jsem si každé ráno přidávala do camelbaku a zalila jej vodou. Camelbak je vlastně takový batoh s pitným vakem.

Další kapitolkou je stravování. I přes veškerou přípravu a simulace jsem zažila opravdový hlad a zhubla jsem téměř tři kila.

Nakonec jsem si vyjela 16. místo mezi jezdci z celého světa a tajně jsem doufala, že mé další kroky povedou k vysněnému Dakaru. Po ukončení závodů se konala velká party pod širým nebem. Vrátily se nám krev do žil i síla a touha do dalšího závodění.

Byl to zážitek

Je to peklo na zemi, ale já ho miluju!

Merzouga Rally znamenala nezdolné úsilí, střídající se strach a euforii. Poznala jsem a pocítila ohromnou solidaritu mezi závodníky. V žádném jiném závodě jsem tohle nezažila.

Nezapomenutelné zážitky, velmi potřebné zkušenosti, mnohá přátelství a další sny a plány. Všechno jsem si sbalila do batohu a vyrazila zpátky do Čech.

A jestli pojedu Dakar?

▲
*Tato fotografie vznikla náhodou.
Odstartovala spolupráci s naším fotografem Jiřím Vávrou.*

A je to
tady!

Mezi nebem a zemí

Stojím uprostřed letištní haly a připadám si jako Alenka v říši divů. Nebyt mých kolegů, ztratila bych se mezi terminály a nenašla bych ani cestu do letadla, ani z letiště ven. Jsou tady ale moji zachránci z týmu a těch se budu držet. Moje nejlepší kamarádka cestuje po souši a potom lodí. Nebojí se sice výšek, ale je tak trochu neforemná, má čtyři kola a do našeho letadla by se asi nevešla. Možná si chce ode mne trochu odpočinout a připravit se na nevšední zážitky, které nás za oceánem čekají.

Chvíli po 18. hodině se náš airbus odlepjuje od země a míří k Madridu. My se ale neletíme ohrát do Španělska. Tam, kam se chystáme, bude opravdové horko. Ale že se chvílemi budeme doslova smažit v ohnivém pekle, nikdo z nás netušil.

Je 31. 12. 2017. Silvestr většinou oslavuji s rodinou a nohama pevně na zemi. Ten dnešní je velmi neobvyklý a výjimečný. Máme všichni tak trochu „povznášejší“ pocit. Ocitli jsme se totiž jedenáct tisíc metrů nad zemí, v silvestrovské náladě a čeká nás několik týdnů plných velice neobvyklých a hlavně neopakovatelných zážitků.

Let z Prahy do Madridu proběhl bez problémů a krátce před devátou hodinou večer nás vyzval hlas letušky: „Prosím, připoutejte se, za chvíli budeme přistávat.“ V češtině, španělštině a angličtině nám letuška popřála příjemný pobyt a my díky skvělému kapitánovi za pár minut lehce dosedáme na madridskou runway. Suneme se

úzkou uličkou mezi sedadly a u východu ještě zaslechneme: „Adios.“

Venku je vzduch o poznání vlhčí a teplejší. Další spleť chodby, pohyblivá schodiště a nespočet terminálů letiště mnohem většího než našeho pražského.

„Jestli nezabloudím tady, tak už nikde na světě,“ proletí mi hlavou, když procházím ohromné prostory. Moc cestujících tady není. Kdo by taky cestoval na Silvestra a trávil tuto magickou noc v letadle nebo na letišti? Jen pár bláznů a nadšenců, jako jsme my.

Působím tak trochu nepatřičně. Poutám pozornost okolí. V ruce svírám svou závodní helmu a na sobě mám nezvyklý oděv. Vypadám tak trochu jako mimozemšťan, kterému uletělo UFO, a tak se rozhodl cestovat jiným způsobem. Náš příští cíl je totiž Rallye Dakar 2018.

Čeká nás pár nesympatických hodin čekání na druhý, o poznání delší let. Trochu se potulujeme letištní halou, téměř všechny obchody jsou zavřené, a tak jenom koukáme po výlohách. Těsně před půlnocí stojíme u „gatu“ a po krátké kontrole dokladů se dlouhým tubusem přesunujeme ke dveřím svého letadla. Začíná silvestrovská euforie. Nedočkaví turisté už „odpalují“ první šampaňské.

Nastupujeme do netradičně vyzdobeného letadla. Letušky mají slavnostně upravené uniformy, na hlavách jim tančí anténky, oči jim zakrývají zlaté brýle a jejich šaty jsou posypány různobarevnými flitry. „Vítejte na palubě silvestrovského, vlastně

ted' už novoročního letadla.“ Usazujeme se v poloprázdném, ale velmi hlučném letadle a po šťastném startu z výšky sledujeme ohňostroji ozářený Madrid. Vodopády barevných světél a hvězdných obrazců vytvářejí pohádkovou atmosféru a vybízejí k novoročnímu přání. Každý má tajemství a já to své neprozradím. Také proto, aby se vyplnilo. Pozemské hvězdy se nám ztratily a my stoupáme vysoko k půlnočnímu nebi. Většina cestujících nadšeně vítá nový rok. Naše výprava působí velmi skromně. Rozdělili jsme si moji svačinu a ťuknout jsme si mohli leda tak na čelo. Letíme na západ a za několik hodin se dotkneme peruánské půdy.

Dost času na to se pohodlně uvelebit v ekonomické třídě. Za normálních okolností

bychom vylézali z letadla celí pokroucení, ale cestovat v takto nezvyklém čase má i své výhody. Zaplnili jsme ani ne polovinu letadla a to nás přímo vybídlo k lůžkové úpravě. Není to sice jako vedle v byznys třídě, zato je naše cesta mnohem levnější. Ze tří sousedících sedadel jsme si vytvořili své soukromé apartmány. Jeden z cestujících z byznysu se šel projít po letadle a udiveně si prohlížel naše „ležení“. I za dobrý peníz se dá luxusně cestovat.

Novoroční oslavy trvaly přibližně hodinu. Pak světla uvnitř letadla potemněla a rozhostilo se až nadpozemské ticho. Spánek ale nepřichází, místo toho se ocitám ve zvláštním, meditativním stavu. Pozvolna se vynořují vzpomínky.

Zamilovaná slečna

Aletický ovál a výškařský sektor jsem opustila ve svých šestnácti letech. Každodenní dřinu na trénincích a v posilovně jsem vyměnila za úplně jiný svět. Spolužačky chodily v šatičkách a na podpatcích a já většinu času trávila v teplákách a zpoceném tričku. Už mě to nebavilo. Navíc se stalo něco neočekávaného, tedy alespoň pro mě, co mi na chvíli zavřelo brány do sportovního světa. Jednoduše jsem se zamilovala. A to hned dvakrát.

Můj vyvolený se jmenoval Honza. Byl to pohledný rytíř mých dívčích snů. Tehdy začalo období romantických výletů do přírody, něžných doteků a láskyplných pohledů. Zatím ale jen v mých představách.

Pak nadešla ta chvíle. Moje první velké rande a já nemám co na sebe. Ve skříni samé mikiny, tepláky, trička... á, přece. Tady se schovávají jedny šaty. A vedle dokonce druhé. To bude ale náročný výběr. Rozhodovala jsem se skoro půl hodiny. Mít skříň plnou šatů, tak se mě můj milý toho dne nedočkal. Ještě se nalíčit, to by člověk nevěřil, co taková příprava na rande zabere času.

Princezna je připravená na první romantickou vyjížďku, rytíř na bílém koni může přicválat. Co chvíli jsem vyběhala na balkon a vyhlížela svého prince. Dusot kopyt se neozýval a po třetím vyběhnutí jsem začala být netrpělivá. Vracím se zpět do pokoje, když v tom zaslechnu rachot,

který stále zesiloval. Otočím se a v mžiku stojím na balkoně. Přes zviřený prach a kouř téměř nic nevidím.

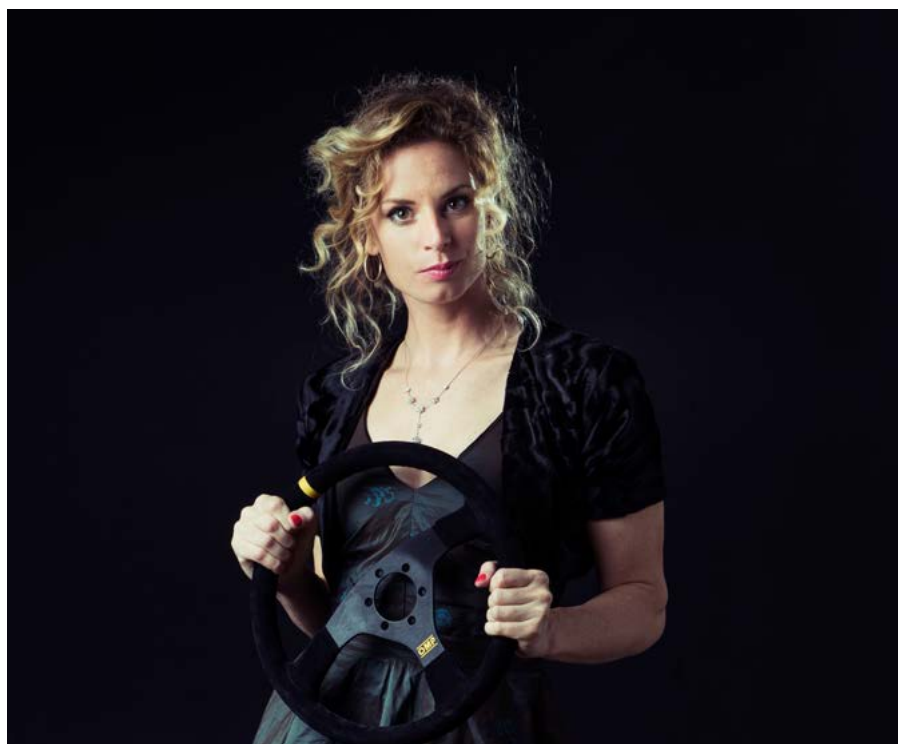
Když se po chvíli prach usadil, pod naším balkonem nejsou stopy od kopyt ani podkova pro štěstí. Můj milý vystupuje z jakéhosi podivného stroje na čtyřech kolech, radostně sundává černou helmu a vybíhá schody. Berou mě mráčky. Překvapení se opravdu povedlo.

„Hod' na sebe nějaké tričko a tepláky a hlavně dobré boty. Počkám venku.“ A zase odběhl.

„Jak, dobré boty? Co to líčení a šaty?“

Měla jsem dvě možnosti: vyjít v šatech a prohlédnout si svoji konkurenci, nebo se převléci. Nakonec jsem zvolila druhou možnost.

Za necelých deset minut jsem stála ve sportovním u naší „společnice“. „Co jí říkáš?“ byla první otázka. Ztratila jsem řeč, což zřejmě nevadilo. Naopak. Příhodná chvíle pro pokyny a instrukce k jízdě. S velkým zápalem nás obě seznámil. Nechci být nespravedlivá, ale zdálo se mi, že více pozornosti věnoval té objemnější. Brečet ale nebudu. „Tak, madam, královský kočár je připraven.“ Humor ho neopouští, zato já se moc neusmívám. Jdeme na to. S batohem na zádech jsem nasedla a lehce

►
Zamilovaná slečna

Rallye Dakar: Peklo na zemi

Honzu objala. Krásná černá helma nebyla bohužel v mé velikosti, a tak jsem nic neviděla. Snad to tak bylo lepší.

Očekávala jsem pozvolný rozjezd. Zase omyl. Náš kůň se hned po startu vzepjal na zadní. Po deseti metrech jízdy na dvou kolech jsme těžce dopadli na zem a pokračovali již na všech čtyřech. Musela jsem se zbláznit, když jsem souhlasila s takovým výletem. Jenomže to byl teprve začátek. Z vedlejší silnice jsme měli plynule odbočit na

hlavní. V zatáčce, na malém mostíku, sedělo místní osazenstvo. Pravděpodobně uzavírali sázky, na kolikátém metru jízdy vypadnu. Takovou radost jim neudělám. Zatáčku jsme projeli smykem a zmizeli jim z dohledu.

Už si pomalu zvykám, když naše čtyřkolka zase mění směr. Podle zvuků a hlavně „hopsání“ jsme na nějaké lesní cestě. Musím se pevně držet, a tak si nemohu posunout helmu, abych alespoň něco viděla. Budu se muset spokojit s orientací

Má tréninková Yamaha YFZ 450

podle sluchu. Navíc je po dešti, a tak jsme po každém projetí louže lehce osprchováni a někdy i s bonusem. Léčivé bahno nemáme jen na nohou a na zádech, ale po úspěšném zdolání hlubokého vodního příkopu i na helmách. Těsně před tím, než jsem upadla do mdlob, jsme zastavili.

„Tak, teď se něco rozbilo a nazpátek půjdeme pěšky,“ blesklo mi hlavou. Sesedám a napůl vestoje, napůl vsedě se přidržuji čtyřkolky.

Konečně romantika

Rozkvetlá vonící louka, všude polní kvítí a ohromující pohled do údolí. Zhluboka jsem se nadechla. Trochu mi ještě „zavonělo“ bahno, ale tohle byl ten kousek světa, ve kterém bych zůstala navěky. K tomu ještě dobré jídlo, sice trochu vyklepané z batohu, ale chutné. Byla jsem přesvědčená, že tady zůstaneme až do západu slunce. Asi po půl hodině však Honza vyskočil a zvolal: „Tak, jdeme na to.“

„Na co jako?“ vyhrkla jsem a vytřeštila oči.

„No přece na další jízdu,“ usmál se Honza a chystal se sbalit deku a naše piknikové posezení. Nevím, jestli mě ta věta uklidnila, nebo vyděsila. Při představě, co všechno to mohlo znamenat, jsem se spíš uklidnila. Ne úplně nadšeně jsem se posouvala k našemu „královskému“ kočáru.

„Ještě se několikrát nadechni čerstvého vzduchu, za chvíli ho bude nedostatek,“ slyšela jsem svůj vnitřní hlas. Po nasazení helmy jsem poslepu nasedla.

„Paráda, co?“ zaslechla jsem svého přítele. Zatím jsem pořád nic neviděla, proto mi Honza pomohl sundat helmu. Líčení a kosmetické úpravy před jízdou vzaly za své. Snad jsou bahenní masky léčivé.

Otřela jsem si obličej rukávem od mikiny. Měla jsem připravenou úplně jinou řeč, ale pohled na rozkvetlou louku a překrásný výhled do krajiny změnil tok mých slov a myšlenek. „Noooo, já ti nevím!“ vydala jsem ze sebe.

„Pořádně se drž,“ doporučil mi Honza a já jsem věděla, že ani tentokrát to nebude vyhlídková jízda. Protože jsme startovali na blátivé cestě, vyjeli jsme na všech čtyřech. Tak to byl úspěch. Ale moje radost pominula za první zatáčkou. Začali jsme nabírat rychlost, znenadání jsme však znovu zabrzdili. Na lesním povrchu jsme udělali malou výhybku a po chvíli jsme se vrátili na plánovanou trasu. Přes řev motoru jsem zaslechla: „Zajíc.“ Tak jsme ho snad s nasazením vlastních životů zachránili. Zeptám se až v cíli.

Svoje první rande jsem přežila, ale na další setkání už jsem se tolik netěšila. Překvapení tohoto typu nemám moc ráda. Honza byl ale v „sedmém nebi“. Svůj úkol splnil a o to přece šlo. No, nevím. Před domem jsme se rozloučili. Signál pro mamku, že už jsem doma, za mě obstarala čtyřkolka. Vyšla jsem nahoru po schodech, ale dveře zastoupila mamka se slovy: „Tu parádu si svlékni na zahradě.“ Beze známek odporu jsem jí dala za pravdu a vzala si kbelík, který mi podávala. Než jsem mikinu